

РЕШЕНИЕ

№ 577

гр. Бургас, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА

при участието на секретаря СТАНКА Д. ДОБРЕВА
като разгледа докладваното от НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА Гражданско дело
№ 20222120107403 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на И. К. К., ЕГН *****, адрес: * срещу Прокуратура на Република България, адрес: *, с искане за осъждане на ответник а да заплати на ищеца сумата от 20000 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди, претърпени вследствие на нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 16.11.2022 г., до окончателното плащане на сумата.

Твърди се, че преписка № 889/12.07.2004 г. по описа на V РУП – Бургас е образувана по повод подадена от П. А. жалба. С присъда от 25.02.2020 г. по НОХД № 3320/2017 г. на СНС К. е признат за виновен по внесеното му обвинение и му е определено наказание, като присъдата е обжалвана и с решение № 70/28.04.2021 г. на ВКС окончателно е потвърдена. След приключване на наказателното производство К. е подал заявление до Министерство на правосъдието да бъде компенсиран на основание чл. 60а, ал. 3 ЗСВ със сумата 10000 лева за претърпени вреди от прекомерната продължителност на производството, но заявлението му е отхвърлено. Производството е продължило 16 години, 9 месеца и 1 ден от образуване на следствено дело № 863/2004 г. по описа на ОслО при ОП – Бургас на 27.07.2004 г., като от тях е било в органите на досъдебното производство 12 години, 8 месеца и 18 дни. С това е нарушено изискването на чл. 6, § 1 КЗПЧОС за разглеждане на делото в разумен срок без обективно оправдание за тази продължителност.

Моли се съда да уважи иска и да присъди на ищеца съдебно-деловодни

разноски.

Ответникът е оспорил исквете по основание и размер. Посочил е, че К. е бил привлечен като обвиняем на 11.06.2009 г. и до влизане в сила на присъдата на 28.04.2021 г. е изминал период от общо 11 години, 10 месеца и 7 дни. В този срок се включва и съдебната фаза на процеса, като ищецът носи отговорност за забавянията. Разумността на срока зависи от конкретните обстоятелства по делото, като следва да се отчете и обстоятелството, че ищецът е обезщетен чрез намаляване на наказанието от съда по изричен и измерим начин.

Изложени са доводи, че размерът на иска е изключително завишен.

Моли се съда да отхвърли иска.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, както и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Видно от приложеното към настоящото дело НОХД № 3320/2017 г. на Специализиран наказателен съд, ведно с приложените към него следствено дело № 863/2004 г. по описа на ОсЛО при ОП – Бургас, ВНОХД № 362/2020 г. на АСНС и КД № 227/2021 г. на ВКС пр. ЗМ № 889/12.07.2004 г. по описа на 5 РПУ – Бургас е образувана по повод подадена жалба от П. А. с твърдения за упражнено насилие спрямо него. При извършване на предварителната проверка са снети показания от К. и други лица, извършени са и други процесуално-следствени действия. С постановление от 27.07.2004 г. прокурор при ОП – Бургас е образувано предварително производство срещу виновните лица затова, че на 09.07.2004 г. в района на бензиностанция на пътя за гр. Каблешково с цел да принудят другото да поеме имуществено задължение го заплашили с насилие, а след това и упражнили върху него насилие, в резултат на което била причинена средна телесна повреда на М. Ч. – престъпление по чл. 231а, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1 НК, и разпоредил разследването да се извърши от следовател при ОСлС - Бургас. В хода на проверката са разпитани свидетели. С постановление от 27.04.2006 г. на следовател при ОСлС - Бургас досъдебното производство е изпратено на ОП – Бургас с мнение за прекратяването му, но същото е върнато за доразследване. С постановление от 05.11.2007 г. на следовател при ОСлС - Бургас досъдебното производство е изпратено на ОП – Бургас с мнение за спирането му, тъй като лицата, посочени от свидетелите като извършители, не били установени, което правело невъзможно установяването на цялата фактическа обстановка и разкриване на обективната истина по делото.

През м. 02.2008 г. са изготвени постановления за привличане в качеството на обвиняеми на конкретни лица. След дълго издирване на К. за привличането му като обвиняем, с постановление от 30.09.2008 г. следовател при ОСлС - Бургас е постановено принудително довеждане на И. К. в сградата на ОСлС - Бургас. След многократни посещения в различно време на работния ден лицето не е открито на посочения адрес.

На 11.06.2009 г. К. е привлечен като обвиняем за престъпления по чл.

144, ал. 3, вр. ал. 1 НК, по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК и по чл. 213а, ал. 3, т. 1, предл. второ, вр. ал. 2, т. 1, т. 3, т. 4 и т. 6, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК и бил разпитан в това му качество. На 08.07.2009 г. материалите по делото са му предявени.

Последвало е извършване на процесуални действия, като К. многократно е депозирал различни искания и е подавал множество жалби - на 09.07.2009 г., 15.07.2009 г., 28.07.2009 г., 08.09.2009 г., 10.09.2009 г., 12.10.2009 г., 28.05.2010 г. На 29.06.2010 г. прокурор е потвърдил взетата спрямо К. мярка за неотклонение „подписка“.

На 27.07.2010 г. разследващият полицай е разпитал К., който е отказал да подпише протокола за разпит. На 30.07.2010 г. е постъпила молба от защитник на К. за отлагане на предявяването на материалите по ДП на К. след 15.09.2010 г. поради ползване на годишен отпуск от адвоката. След тази дата двамата многократно са търсени на известния адрес, но К. не е открИ.. Открит е по телефона, като с постановление от 15.06.2010 г., предявено на 11.10.2010 г., К. е привлечен като обвиняем и разпитан в това му качество. К. е отказал да подпише постановлението и протокола за разпит, което е удостоверено от двама свидетели. На 15.10.2010 г. материалите по делото са предявени на К.. Отново са постъпили множество искания от К..

По внесен обвинителен акт на 31.01.2011 г., на 01.02.2011 г. е образувано НОХД № 145/2011 г. по описа на ОС – Бургас, което е прекратено с разпореждане от 17.02.2011 г. поради допуснати от прокуратурата процесуални нарушения.

На 11.07.2011 г. К. отново е привлечен като обвиняем и бил разпитан в това му качество, като е депозирал жалба срещу акт на прокурора. На 03.08.2011 г. материалите по делото са предявени на К., който отново е направил искания и депозирал жалба до Главния прокурор.

С постановление от 03.09.2011 г. прокурор е отменил наложената на К. мярка за неотклонение „подписка“ и е указал на разследващия орган да предприеме действия за срочното приключване на делото.

На 31.10.2011 г. материалите по делото отново са предявени на К., като по внесен поправен обвинителен акт е образувано НОХД № 237/2012 г. по описа на ОС-Бургас, отново прекратено. По внесен на 17.04.2012 г. обвинителен акт от ОП - Бургас в СпНС на същата дата е образувано НОХД № 494/2012 г. по описа на СпНС. С разпореждане от 26.04.2012 г. съдията-докладчик отново е прекратил съдебното производство и върнал делото на СпП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, срещу който акт е постъпила частна жалба от К., оставена без разглеждане, срещу който акт също е подадена частна жалба от К., която също е оставена без разглеждане от компетентния съд. С писмо от 18.09.2012 г. СпП е изпратила ДП в ОП - Бургас за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения.

На 19.11.2012 г. К. се явил за привличане като обвиняем, но е поискал следственото действие да се отложи за 27.11.2012 г., тъй като адвокатът му бил служебно възпрепятстван и не можел да присъства.

На 11.01.2013 г. са постъпили поредни от жалби на К..

На 18.01.2013 г. К. е привлечен като обвиняем и разпитан в това му качество.

С постановление от 18.07.2013 г. прокурор частично е прекратил наказателното производство по сл. д. № 863/2004 г. по описа на ОСЛО при ОП-Бургас в частта му срещу К. за престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 НК и по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 НК поради изтичане на предвидения в закона давностен срок за провеждане на наказателното преследване.

По жалба на К. с определение от 03.10.2013 г. ОС-Бургас е потвърдил постановлението. Срещу същото е постъпила частна жалба от К. и защитника му и с определение от 19.11.2013 г. АС-Бургас е отменил определение от 03.10.2013 г. по ЧНД № 836/2013 г. на ОС- Бургас и постановление от 18.07.2013 г. на ОП-Бургас за частично прекратяване на наказателното производство по ДП и е върнал делото на ОП-Бургас за допълнително разследване.

Поради служебни ангажименти на адвоката на К. пновият обвинителен акт е предявен на К. едва на 01.07.2014 г., а материалите по делото са му предявени на 07.10.2014 г., като К. отново е направил искания за извършване на процесуално-следствени действия.

По постъпил на 03.12.2014 г. обвинителен акт на 04.12.2014 г. е образувано НОХД № 1839/2014 г. по описа на СпНС. С разпореждане от 08.12.2014 г. съдията-докладчик отново е прекратил съдебното производство и върнал делото на прокурор от СпП. С постановление от 23.02.2015 г. прокурор прекратил наказателното производство по ДП в частта му относно К. по чл. 144, ал. 3, вр. чл. 23, ал. 1 НК. Срещу този акт отново е подадена жалба от К..

По жалба на К. от 05.06.2015 г. с определение от 08.07.2015 г., постановено по ЧНД № 658/2015 г., СпНС е прекратил съдебното производство по делото и го е върнал на прокурор от СпП за изпълнение на процедурата по чл. 243, ал. 3 НПК и последващо администриране на делото.

На 14.12.2015 г. СпП е внесла поредния обвинителен акт, като по същия е образувано НОХД № 1704/2015 г. по описа на СпНС. С разпореждане от 23.12.2015 г. съдията-докладчик е насрочил делото в съдебно заседание на 19.01.2016 г., но поради нередовно призоваване на К. делото е отложено за 29.02.2016 г.

В съдебно заседание на 29.02.2016 г. СпНС е прекратил съдебното производство и е върнал делото на прокурор от СП за администриране и осъществяване на въззивен контрол по реда на чл. 243, ал. 6 НПК на постановлението от 20.05.2015 г. по жалбата на К.. Срещу определението на съда по тази жалба отново е подадена частна жалба от К..

По внесен обвинителен акт на 25.04.2016 г. на същата дата е образувано

НОХД № 1243/2016 г. С разпореждане от 26.04.2016г. съдията-докладчик отново е прекратил делото и го е върнал на прокурор от СП за отстраняване на съществени процесуални нарушения.

На 11.04.2017 г. отново е внесен в съда поправен обвинителен акт, по който е образувано НОХД № 919/2017 г. по описа на СпНС, отново прекратено и върнато за отстраняване на съществени процесуални нарушения. Срещу определението на съда са подадени протест и жалба от К..

По внесен на 14.11.2017 г. обвинителен акт е образувано НОХД № 3320/2017 г. по описа на СпНС, като същото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 30.01.2018 г., но отново е прекратено и върнато на СпП за отстраняване на посочените процесуални нарушения. Определението е отменено от горната инстанция и върнато на същия състав на СпНС за продължаване на съдопроизводствените действия.

В разпоредително заседание на 30.04.2018 г. съдът е дал ход на делото, изслушал е становището на страните във връзка с въпросите по чл. 248, ал. 1 НПК и е насрочил делото за разглеждане на 25.05.2018 г.

Междувременно К. отново е депозирал частна жалба срещу акт на съда, оставена без разпореждане.

В съдебно заседание на 29.06.2018 г. съдът е дал ход на делото и на съдебното следствие, изслушал е свидетели и е отложил делото за 05.09.2018 г. за събиране на допълнителни доказателства.

В съдебни заседания на 05.09.2018 г., 21.09.2018 г. и 19.11.2019 г. К. е поискал отлагане на делото поради двукратна смяна на упълномощения защитник. В заседанието на 27.12.2019 г. съдът се е произнесъл по искане на Кугиелиев и неговата защита и е прекратил наказателното производство за престъпления по чл. 214, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 213а, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 6, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК, чл. 213а, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 6, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК и по чл. 144, ал. 3, вр. чл. 26, ал. 1 НК.

В съдебно заседание на 25.02.2020 г. съдът е дал ход на делото, приключил е съдебното следствие и е дал ход на съдебните прения.

С присъда от 25.02.2020 г., постановена по НОХД № 3320/2017 г., СпНС е признал К. за виновен това, че на 09.07.2004 г. на бензиностанция в района на пътя от гр. Бургас към гр. Каблешково, в съучастие като съизвършител с К. К. и Д. Г., с цел да принуди М. Ч. да поеме имуществено задължение в размер на 3 200 лв. го заплашил с насилие (тежка телесна повреда, изразяваща се в причиняване на детеродна неспособност) и с убийство, като деянието било извършено от въоръжено лице, от повече от две лица и било придружено с причиняване на тежка телесна повреда на пострадалия, изразяваща се в загуба на слезката, с оглед на което и на основание чл. 213 а, ал. 3, т. 1, пр. 2 вр. ал. 2, т. 1 и т. 6 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК го осъдил на една година „лишаване от свобода“, което отложил по реда на чл. 66 НК за изпитателен срок от три години. В мотивите си съдът е отразил, че решаващият факт, отчетен от съда и предопределил извода за наличие на

изключително смекчаващи вината обстоятелства по смисъла на чл. 55, ал. 1 НК, се явява този на разглеждане на наказателното производство в прекомерно дълъг времеви период, което е нарушение на законовия принцип по чл. 22 НПК за решаване на делата в разумен срок.

По постъпили протест и жалба от К. е образувано ВНОХД № 362/2020 г. по описа на АпСпНС, като с решение от 30.11.2020 г. е потвърдена присъдата на първоинстанционния съд.

По депозираната от К. касационна жалба е образувано КНОХД № 227/2021 г. на ВКС, завършило с решение от 28.04.2021 г., с което решението на апелативния съд е потвърдено. Така присъдата срещу К. е влязла в сила на 28.04.2021 г.

По подадено от К. заявление за изплащане на обезщетение по реда на чл. 60а и сл. ЗСВ състав на Инспектората към ВСС се е произнесъл с констативен протокол от 01.03.2022 г., като е посочил, че К. вече е обезщетен за прекомерната продължителност на воденото наказателно производство чрез намаляване на наказанието в присъдата, което е посочено в мотивите към същата.

Като прецени така обсъдения ход на наказателното производство и съобрази закона, настоящият съдебен състав намира иска за неоснователен.

Правната квалификация на предявения иск е чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ.

Фактическият състав на отговорността на държавата за дейността на правозащитните ѝ органи, визиран в чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ, включва причинени на гражданин вреди от прокуратурата от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията. Отговорността има обективен характер и се ангажира във всички случаи на неразумно дълъг срок на наказателното производство, тъй като чл. 4 ЗОДОВ не изисква да са налице виновни действия от страна на съответното длъжностно лице. В ал. 2 на чл. 26 ЗОДОВ е посочено, че исковете по ал. 1 се разглеждат по реда на ГПК, като съдът взема предвид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

В случая по делото безспорно е доказано, че е осъществен този фактически състав. В Решение от 02.04.2015 г. по гр. д. № 5813/2014 г. на III гр. о. на ВКС е изяснен механизмът, по който се прави извод дали е спазено изискването за разумен срок: първо се установява продължителността на релевантния период и след това се преценява дали този период е разумен. Разумността се оценява с оглед обстоятелствата по делото, като се търси баланс между интересите на лицето възможно най-бързо да получи решение и необходимостта от внимателно проучване и правилно провеждане на производството. При преценката си относно разумността на релевантния период, съдът прилага три критерия: сложност на делото, поведение на жалбоподателя и поведение на компетентните органи. В цитираното

решение на ВКС е посочено, че от значение за преценката дали е нарушено правото за разглеждане и решаване на делата в разумен срок следва да бъдат отчетни и естеството на фактите, които следва да бъдат установени, броят на обвиняемите и свидетелите, нуждата да се получат документи по делото, съединяването на делото с други дела, встъпването на други лица в процеса.

За начало на воденото срещу К. производство следва да се приеме датата 11.06.2009 г., когато е привлечен като обвиняем и е разпитан в това му качество. Съгласно практиката на ЕСПЧ обвинение е налице от момента на „официалното уведомяване на едно лице от компетентен орган за твърдения, че то е извършило престъпно деяние“, като обвинението „в някои случаи може да има формата на други мерки, които съдържат такова твърдение и също така съществено засягат положението на заподозрения“. За начална дата може да се приеме и момент преди повдигането на обвинение, като чл. 6 е приложим от момента, в който положението на заподозрения е съществено засегнато по един или друг начин. В случая по делото няма данни да са извършвани такива действия спрямо К.. Според мотивите, изложени в Решение № 172 от 09.08.2016 г. по гр. дело № 5003 по описа на ВКС за 2015 г., IV гр. о., „обвинението представлява официално уведомление на лицето от компетентния орган за извършване на наказателно правонарушение и за провеждане поради това на наказателно производство срещу него. Това е моментът, от който наказателното производство се отразява на положението на лицето, за вредите от което отговорността е на държавата при проявление на елементите от фактическия ѝ състав (така в решение от 15.VII.2005 г. на ЕСПЧ по делото А. срещу България)“. Държавата носи отговорност и за настъпили преди посочения момент вреди, стига те да са пряка и непосредствена последица от предприети от нейни органи действия срещу лицето, каквито в случая не са извършени.

След повдигане на обвинението е изминала година и половина до внасяне на обвинителен акт в съда, като за продължителността на част от този период вина са имали и обвиняемият и неговия защитник чрез правене на множество неоснователни искания и невъзможност да се явят на процесуално-следствени действия. Обвинителен акт за първи път е внесен в Окръжен съд - Бургас на 31.01.2011 г., но делото е прекратено и върнато на ОП – Бургас за отстраняване на допуснати процесуални нарушения. При следващото внасяне на обвинителен акт делото е изпратено по подсъдност на Специализирания наказателен съд. Делото е прекратено поради съществени процесуални нарушения в обвинителния акт. Това се е случило още 5 пъти след внасяне на коригирани от прокурора обвинителни актове, но последният акт за съда е отменен от Апелативния специализиран съд с мотив, че въпреки допуснатите нарушения на прокуратурата, делото следва да се гледа от съда, защото може да се стигне до отказ от правосъдие и случаят да приключи с оправдателна присъда. Последното дело, по което впоследствие е постановена и присъдата, е НОХД № 3320/2017 г. по внесен на 14.11.2017 г. обвинителен акт.

Действително правото на К. по чл. 6, § 1 ЕКЗПЧ за разглеждане на делото в разумен срок е нарушено. Може да се приеме, че делото е било с фактическа и

правна сложност (тъй като са ангажирани множество доказателства, повдигнати са обвинения срещу няколко лица). Следва обаче да се отчете поведението на ищеца, който многократно е ставал причина за отлагане на производството по делото – депозирал е множество жалби и е правел различни искания, като повечето от тях са били недопустими или неоснователни. По жалбите му в хода на досъдебното производство са образувани множество дела в различни инстанции, което допълнително е забавило хода на разследването. Същият многократно е сменял защитника си, като е искал отлагане на делото за запознаване на новия му адвокат с материалите, с което е причинил забавяне. Въпреки това очевидно е, че забавянето на производството се дължи и на дълго провежданото разследване и на многократното връщане на обвинителните актове на Прокуратурата за отстраняване на процесуални нарушения в обвинителния акт. Съдът намира, че воденето на наказателно производство в продължение на близо 12 години срещу едно лице е прекомерно. Всеки държавен орган има задължение за извършване процесуални действия в разумен срок, като никакво позоваване на трудности от различен характер не може да оправдае проблем по отношение на прекомерната продължителност на производствата.

В практиката на ЕСПЧ се приема, че относно неимуществените вреди съществува оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството причинява такива, поради което по начало не е необходимо да се доказват изрично обичайните, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, когато производството е продължило извън рамките на разумния срок. Не се установява от доказателствата по делото ищецът да е преживял негативни изживявания, надхвърлящи по интензитет обичайните такива от неразумната продължителност на наказателното производство. С оглед на това следва да се приеме, че ищецът е претърпял обичайните от неразумната продължителност на процеса неимуществени вреди.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че съдът, постановил присъдата по НОХД № 3320/2017 г. на СпНС, е отчетел изминалия период от време от извършване на деянието, като е определил размер на наказанието лишаване от свобода под минималния размер, предвиден за съответното престъпление. Съгласно чл. 213а, ал. 3 НК наказанието за престъплението, за което К. е признат за виновен, е лишаване от свобода от пет до петнадесет години и глоба от пет хиляди до десет хиляди лева, като съдът може да постанови конфискация до 1/2 от имуществото на дееца. В случая е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година, изпълнението на което е отложено за срок от 3 години, а глоба и конфискация на имущество не са наложени. Въпреки че съдът не е изложил мотиви какво според него е справедливото наказание преди намаляването му поради неразумно дългия срок на производството, т. е. не е изпълнил изискванията на ЕСПЧ за излагане на мотиви за изрично и измеримо намаляване на наказанието от компетентния съд, видно от мотивите към присъдата е, че решаващият факт, отчетен от съда и предопределил извода за наличие на изключително смекчаващи вината обстоятелства, е този на разглеждане на наказателното производство в прекомерно дълъг времеви период. Съдът е наложил наказание значително под минимума от 5 години, а именно една година, не е

наложил кумулативното наказание глоба, което законът е определил в рамките на пет до десет хиляди лева, не е постановил и конфискация на имущество. Ето защо и настоящият съдебен състав намира, че наказателният съд в достатъчна степен е компенсирал К., а по първоначално повдигнатите му обвинения за престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК, по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК и по чл. 213а, ал. 3, т. 1, предл. второ, вр. ал. 2, т. 1, т. 3, т. 4 и т. 6, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК е наказан само за престъплението по чл. 213а, ал. 3, т. 1 НК и то с наказание, изпълнението на което е отложено с изпитателен срок, а за останалите престъпления е настъпила давност за преследването им.

Поради това съдът намира, че ищецът е в достатъчна степен компенсиран заради това, че производството е протекло в неразумно дълъг срок, като при присъждане и на парично обезщетение по реда на чл. 26 ЗОДОВ ще се достигне до несъразмерност на санкцията и облагодетелстване на ищеца.

Предвид горното предявеният иск е изцяло неоснователен и следва да се отхвърли.

Водим от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на И. К. К., ЕГН *****, адрес: * срещу Прокуратура на Република България, адрес: *, за осъждане на ответник а да заплати на ищеца сумата от 20000 лева обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 16.11.2022 г., до окончателното плащане на сумата.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____